

Kr. Med den Skattelovgivning, vi nu har, vil dette betyde, at vedkommende Mand, der dog, naar det udlignes, har tjent 25 000 Kr. aarlig i 2 Aar, kommer af med den hele Fortjeneste i Skat. Da vi nu ved, at Landet i denne Tid ligger saaledes, forekommer det mig, at der vilde være god Grund til at optage til Overvejelse at indføre Bestemmelser, som kunde lette saadanne uheldigt stillede Skatteydere.

Endelig skal jeg nævne som det sidste Punkt i dette Lovforslag, hvortil jeg skal knytte en enkelt Bemærkning, at der i § 43 findes en Bestemmelse, hvorefter en Person, som har modtaget en Arv, kan komme til at staa overfor at skulle betale en Skattebøde paa Grund af, at vedkommende Arvelader senere ses at have været hjemfalden til en saadan Bøde. Det forekommer mig, at som Bestemmelsen staaer, kan den komme til at virke for haardt overfor den, der har modtaget Arven, som man maa antage i god Tro, idet det er højst muligt, at vedkommende enten har brugt Arven, eller at det i hvert Tilfælde vil komme vedkommende meget ubelejligt, naar Arven er indgaaet i hans almindelige Kapital, saa at skulle udrede et meget stort Beløb i Afgift.

Dette Punkt har Relation til Arveforholdet, og kan for saa vidt være en naturlig Overgang til for mig at sige et Par Ord om Lovforslaget angaaende Arveafgift. Jeg skal da kun sige dette, at mit Parti finder, at Arveafgiften, saaledes som den nu er for 1ste Leds Vedkommende, er høj nok, og vi maa derfor ønske, at den Forhøjelse, som foreslaas med Hensyn til 1ste Led, ikke opretholdes. At man faar en mere jævn Skale til at beregne Arveafgiften efter, kan vi kun finde praktisk og naturligt. Med Hensyn til § 44 mener jeg, at der er dels en vis Uklarhed, dels en Urimelighed deri, idet § 44 a. medfører, at man kan lige saa ofte, man vil, give Gaver til en af de dér nævnte Personer, saafremt det samlede Beløb i hvert enkelt Aar ikke overstiger 1 000 Kr., uden deraf at skulle betale Afgift, men hvis man derimod giver Gaven til Udstyr, vil man i det Øjeblik, Beløbet naar 5 000 Kr., have naaet et Punkt, hvorudover man ikke maa komme uden at skulle svare Afgift. Det forekommer mig, at disse Bestemmelser ikke rigtig passer sammen. Men i øvrigt har vi intet væsentligt at indvende imod Forslaget om Afgift af Arv og Gave udover det, at vi, som sagt, mener, at Arveafgiften i 1ste Led er høj nok, som den er.

Rode: Blandt de mange Herligheder, som den nye Æra lovede, var ogsaa en Finansplan. Hvor mange Gange har ikke den højtærede Finansminister som Ordfører for 7 Aars Opposition sagt, at nu kunde man ikke leve længere fra Haanden i Munden, fra Aar til Aar og fra Dag til Dag, nu var det nødvendigt at skaffe et fast Grundlag for Statens Styrelse, en Finansplan maatte have. Det er vel ogsaa derfor, paa Grund af disse mange forud givne Løfter og holdte Taler, at Ministeren kalder det, som han fremlægger her, for en Finansplan. Han sætter en Etikette paa det. Man kan naturligvis skrive Sherry uden paa en Flaske med Amerikansk Olie, men derved forvandler man ikke Indholdet, og man kan ikke forvandle Indholdet af de Betragtninger, som den højtærede Finansminister har fremsat, til en Finansplan ved at kalde dem det. Der er ikke den fjerneste Finansplan i det, den højtærede Minister har sagt, ja, der er saa lidt i det, at end ikke i det kommende Aar 1922—23 kan man sige, at det af den højtærede Finansminister opstillede vil holde. I samme Øjeblik den sidste Taler staaer heroppe, slaar han dette Korthus ned og siger: Der er rimeligvis 100 Millioners Difference.

Grunden til, at den højtærede Minister ingen Finansplan forelægger, er selvfølgelig de Tilstande, hvorunder vi lever. Indtægterne er uvisse, og Udgifterne er usikre, og de maa være det. Alle Skatternes Indkomster er ganske usikre paa Grund af to Forhold. Naar Prisniveauet stadig forandres, for Øjeblikket i dalende Retning, og naar den økonomiske Tilstand i Landet forandres, for Øjeblikket i stadig nedadgaaende Retning, vil alle Skatter nødvendigvis glide nedad. For alle de Loves Vedkommende, som har Procentsatser, vil alle Beløb flyttes fra en højere til en lavere Skattesats. Saadan vil det gaa med Indtægts- og Formueskatten, med Arveafgiften, med de Stempelafgifter, der er procentfastsats, og efterhaanden ogsaa med Grundskatterne. Og for Toldlovens Vedkommende vil begge Dele, baade den økonomiske Depression og det faldende Prisniveau, træde langt stærkere frem under Værdibeskatningen. Det samme Forhold gælder for Forlystelsesskatten, hvor Teatrene kan blive nødsaget til under et nedadgaaende Prisniveau at flytte deres Priser ned til et lavere Stade, og Satsen derfor ogsaa bliver lavere. Det samme vil komme til at gælde de nye Skatter, hvis de gennemføres; Prisniveauet og den økonomiske Tilstand i Landet vil være afgørende for, hvad de indbringer.